

Arrest

nr. 161 143 van 1 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2015 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Tijdens zijn verhoor op 9 juni 2015 verklaart verzoeker dat hij, na Somalië te hebben verlaten, met een opblaasboot vanuit Libië naar Italië zou zijn gereisd en dat hij daarna per trein naar België doorreisde.

1.3. Uit het Eurodac-verslag van 4 mei 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 10 september 2014 in Italië genomen werden nadat hij op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-staten was binnengekomen via Italië.

1.4. Op basis van de verklaringen van verzoeker en het vermelde Eurodac-verslag, richten de Belgische autoriteiten op 23 juni 2015 een overnameverzoek, in toepassing van artikel 13, § 1 van de Verordening 604/2013 (EG) van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III Verordening), aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 27 september 2015 worden de Italiaanse overheden via een 'tacit agreement' gewezen op hun verantwoordelijkheid.

1.5. Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten(1):

naam : A.O.

voornaam : A

(...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 03.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 04.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Mogadishu op 13.12.1987.

Uit het Eurodacverslag van 04.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten op 10.09.2014 te Pesaro, Italië, werden genomen.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken in Italië in Napels werden genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij Bosaso in Somalië op 10.07.2014 per taxi en bus verlaten zou hebben richting Adis Abeba in Ethiopië. Betrokkene verklaarde dat hij van 13.07.2014 tot 20.07.2014 in de wijk "Boli" bij de smokkelaar verbleven zou hebben om vervolgens per bus naar Khartoem in Soedan te reizen waar hij gedurende tien dagen bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Op 02.08.2014 zou betrokkene Khartoem per pick-up verlaten zou hebben richting Tripoli in Libië waar hij van 14.08.2014 tot 06.09.2014 bij de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene met een opblaasboot vanuit Libië naar Italië gereisd zijn waar hij op 10.09.2014 in Napels zou zijn aangekomen en waar hij door de Italiaanse autoriteiten naar Pesaro gebracht werd waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat hij van 10.09.2014 tot 02.05.2015 in Pesaro verbleef en er uiteindelijk vertrok omdat hij er geen opvang kreeg. Betrokkene verklaard dat hij vanuit Italië per trein via onbekende locaties naar Brussel in België reisde waar hij op 03.04.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat hij het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten heeft.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 04.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene te Pesaro in Italië op 10.09.2014 genomen werden in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en de verklaringen van betrokkene dat hij op 10.09.2015 in Italië is toegekomen in Napels en door de Italiaanse autoriteiten naar Pesaro werd gebracht en zijn vingerafdrukken werden genomen maar hij er geen asiel heeft aangevraagd, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 23.06.2015 een overnameverzoek op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III- Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 07.09.2015 werden de Italiaanse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van

betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 23.06.2015 op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft, eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij nadat zijn vingerafdrukken genomen werden hij op straat gezet werd en nooit in een opvangcentrum gezeten heeft en dat hij nooit problemen gekend heeft wat betreft behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Gevraagd of er een reden is waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren verklaarde betrokkene dat het in Italië moeilijk leven is aangezien men er geen opvang krijgt en hij ook medische zorg nodig heeft (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde zelf dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22). Het blijft echter de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. De verklaring van betrokkene dat hij niet in een opvangcentrum gezeten heeft en dat het leven in Italië moeilijk is gezien men er geen opvang krijgt, is gezien de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU95 en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees

Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging, waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Hajarpi Chatchatrian van 23.06.2015 waarin gesteld wordt dat cliënt uitdrukkelijk protesteert tegen een eventuele overname van Italië en waarbij Meester Chatchatrian verwijst naar meerdere publicaties uit analoge en digitale média die aan de tussenkomst zijn toegevoegd (stukken 1 t.e.m. 10 en 12 en 14 in de tussenkomst van Meester Chatchatrian) met betrekking tot de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat betreft de publicatie van Cathryn Costello en Minos Mouzourakis "Reflections on reading Tarakhel: Is "how bad is bad enough" good enough", dient te worden opgemerkt dat dit zoals de titel het zelf al stelt, reflecties zijn op de lezing van het arrest Tarakhel door de auteurs van de publicatie en derhalve een mening zijn. Deze publicatie is dan ook wat ze is, een publicatie waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft het toegevoegde stuk "UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union" (stuk 15 in de tussenkomst van Meester Chatchatrian), dient te worden opgemerkt dat dit stuk aanbevelingen bevat voor wat betreft een harmonisering van de opvang van asielzoekers in de Europese Unie. Deze aanbevelingen van het UNHCR hebben geen betrekking op de omstandigheden van opvang van asielzoekers in Italië maar betreffen aanbevelingen voor de harmonisering van de opvang van asielzoekers in de Europese Unie en spreekt zich al helemaal niet uit over de omstandigheden van opvang in Italië. Wat betreft de publicatie van UN News Service van 12.06.2015 met als titel "Western Balkan experiencing surge in migrant, refugee crossings, warns UN agency", (stuk 13) dient te worden opgemerkt dat dit artikel geen betrekking heeft op de situatie in Italië maar op de westelijke Balkan. Meester Chatchatrian toont op geen enkele manier aan waar dit artikel betrekking heeft op het dossier van betrokkene of wat het desbetreffende artikel te maken heeft met de situatie van betrokkene. Wat betreft de verwijzing naar zeer recente UDN rechtspraak van de RW waar Meester Chatchatrian in haar tussenkomst naar verwijst, en waarvan gesteld wordt dat de uitwijzing naar Italië werd opgeschort, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat de Raad in andere dossiers overging tot de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doet. Er dient bovendien te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaald arresten identiek zijn aan deze in de zaak van betrokkene. Wat betreft de argumentatie en de bijgevoegde stukken in de tussenkomst van Meester Chatchatrian dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingzaken in deze de argumentatie van Meester Chatchatrian niet volgt. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR

Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy , July 2013; SFH "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin- Ruckkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015 last update 10.08.2015; Italian Council for Refugees (CIR), " Italy - over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin- returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder

meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1995 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State

for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afeonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tót gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the

situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees , Berne and Oslo May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië

door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielpprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.06.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op 09.06.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar hem in België achtergelaten heeft en hem zei dat dit het Verenigd Koninkrijk was en dat het zijn bedoeling was om verder te reizen naar het Verenigd Koninkrijk (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene derhalve geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België asiel aan té vragen, betrokkene stelde immers dat hij verder wilde reizen naar het Verenigd Koninkrijk en dat de smokkelaar hem hier achterliet en stelde dat dit het Verenigd Koninkrijk was. Verder dient met betrekking tot deze verklaring te worden opgemerkt dat het volgen van het betrokkene of diens smokkelaar in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar, kan dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.06.2015, dat hij nekproblemen heeft, rugklachten en hoofdpijn en pijn aan de oogkas. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij nekkklachten heeft, rugklachten en hoofdpijn en pijn aan de oogkas, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en art. 13§1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie “

1.6. Op 5 oktober 2015 dient verzoeker een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 154 028 van 7 oktober 2015.

1.7. Verzoeker wordt op 26 oktober 2015 per vliegtuig naar Milaan, Italië, verwijderd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- *zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld*
- *Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een ‘Dubliner’ zal worden beschouwd.*

II.1.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten immers talrijk.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview aangegeven dat zij zich verzet tegen een overname van Italië omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen geen opvang en medische zorgen bieden.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij in Italië was geweest. Zij heeft daar niet de mogelijkheid gekregen om asiel aan te vragen. Zij heeft dan ook aan de lijve ondervonden dat zij daar verstoken blijft van alle materiële hulp en diende zeven maanden te overleven op straat. In die zin is het dan ook niet verwonderlijk dat verzoekende partij wat medische problemen heeft.

Verzoekende partij kan volgens verwerende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken, omdat zij niet kan weten hoe de opvangsituatie in Italië op heden is omdat zij geen asiel aanvraag. Deze redenering van verwerende partij houdt dan ook geen steek.

Verzoekende partij heeft niet de mogelijkheid gekregen asiel aan te vragen, nadat haar vingerafdrukken werden genomen, werd zij onmiddellijk op straat gezet. Verzoekende partij koestert dus wel degelijk een persoonlijke en gegronde vrees teruggestuurd te worden naar Italië.

II.1.5. Verzoekende partij wenst dan ook vooreerst te verwijzen naar zeer recente rechtspraak van uw Raad in een quasi identieke situatie:

RvV arrest nr. 134 880 dd. 10.12.14

“Samenvatting door kruispuntmigratie-integratie1:

In casu gaat de Raad na of de gemachtigde de algemene situatie met betrekking tot de opvang-omstandigheden in Italië voor asielzoekers heeft onderzocht in het licht van de specifieke situatie van

verzoekers, met name hun individuele omstandigheden, in het bijzonder in het licht van hun minderjarige dochter. De Raad heeft hierbij bijzonder oog voor de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel.

In de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120).

Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt aan dat er slechts

1 <http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-10-12-2014>

8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan. Zo zijn er in Rome 1300 plaatsen in het SPRAR met een wachtlijst van 1000 personen. In Milaan zijn er slechts 400 plaatsen en zouden gezinnen systematisch worden opgesplitst. Hoewel in september 2013 werd beslist om de capaciteit van het SPRAR-netwerk uit te breiden tot 16.000 plaatsen, stelt het EHRM op 4 november 2014 vast dat enkel 1.230 plaatsen werden gecreëerd waardoor het totaal aan SPRAR opvangplaatsen op 9.630 komt. Tenslotte stelt het Hof vast dat er een grote discrepantie bestaat tussen het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, dat op 15 juni 2013 een totaal van 14.184 asielaanvragen betrof, en het aantal opvangplaatsen in het SPRAR netwerk, met name 9.360 plaatsen. Zelfs in combinatie met de CARA opvangplaatsen zou de Italiaanse overheid, gezien het aantal asielaanvragen in 2013 en de bestaande wachtlijsten, niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115).

In het kader van deze algemene problematiek van opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moet worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders.

Het EHRM stelt dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven. Hoewel de Italiaanse overheid te kennen geeft dat gezinnen met kinderen als een bijzonder kwetsbare categorie worden beschouwd en normaal worden opgevangen in het SPRAR-netwerk, met waarborgen van opvang, voedsel, gezondheidszorg e.a., stelt het Hof vast dat er geen verdere details worden gegeven over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekers zullen worden opgevangen.

In afwezigheid van specifieke en betrouwbare informatie met betrekking tot de specifieke opvangvoorziening, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin, meent het Hof dat de Zwitserse overheden niet over voldoende waarborgen beschikken dat de verzoekers, bij overdracht naar Italië, zullen worden opgevangen op een wijze aangepast aan de leeftijd van de kinderen. Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van artikel 3 EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 120-122).

De Raad kan in casu enkel vaststellen dat de gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Italië heeft beoordeeld, waarna hij besluit dat in “de meeste gevallen” opvang kan worden gevonden in een CARA-centrum. Ook in haar nota beperkt de verwerende partij zich tot zeer algemene stellingen.

De Raad wijst op het herhaaldelijk en zeer voorwaardelijk woordgebruik in het NOAS-rapport van 2011 (“supposed to” en “usually”) en op het feit dat in 2011 reeds door NOAS werd aangestipt dat de grote toestroom aan asielzoekers uitdagingen geeft met betrekking tot de opvangcapaciteit. Het is juist deze opvangcapaciteit die het EHRM in de zaak Tarakhel op basis van recente landeninformatie ernstig in twijfel trekt. Daardoor besluit het Hof dat de mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet ongegrond is.

Verder blijkt niet dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van het aanwezige minderjarige kind. De dubbele kwetsbaarheid van de dochter, als asielzoekster en als kind, en haar

specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming. Zodoende is niet concreet nagegaan of verzoekers zullen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige dochter en of het betrokken gezin bijeen zal kunnen blijven.

Hoewel de gemachtigde in de bestreden beslissingen stelt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekers zodat –indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien, stelt de Raad vast dat er hierdoor niet voldoende wordt gegarandeerd dat er een opvang wordt voorzien die aangepast is aan de leeftijd van de minderjarige dochter en waarbij het behoud van de eenheid van het gezin van verzoekers wordt verzekerd. Er worden geen details gegeven over de specifieke omstandigheden waarin verzoekers zullen worden opgevangen die verzoekers heden op nuttige wijze kunnen aanvechten.

Daarbij moet worden aangestipt dat de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van een stilzwijgend akkoord met de Italiaanse overheden inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers. De gemachtigde heeft derhalve heden geen enkele uitdrukkelijke waarborg omtrent de specifieke opvangvoorzieningen voor verzoekers, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden en de kwetsbaarheid van verzoekers' minderjarige asielzoekende dochter.

II.1.6. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden.

In casu motiveert verwerende partij 'dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.'

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Italiaanse autoriteiten de zevende dag op voorhand zonder meer 'worden in kennis gesteld' van de terugkomst van verzoekende partij, zonder dat zij daar een gepast gevolg aangeven, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn.

De Italiaanse instanties hebben immers nooit erkend verantwoordelijk te zijn voor de asielaanvraag van verzoekende partij. De Italiaanse instanties zijn verantwoordelijk omdat de antwoordtermijn zonder reactie verstreken was. Welke garantie heeft verzoekende partij dan dat de Italiaanse instanties gevolg zal geven aan de 'in kennisstelling van de terugkomst' van verzoekende partij.

Verwerende partij somt vooreerst een resem aan tekortkomingen op over de Italiaanse asielprocedure en de Italiaanse opvangvoorzieningen om daarna te stellen dat 'er wel opvang zal voorzien worden'.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, stipt het EHRM aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan.(...)'

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

Bovendien stelt verwerende partij een beetje verder in de thans bestreden beslissing dat: 'Asylum Seekers (NOAS), The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/SAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SF11, 'Italien: Aufnahmebedingungen — Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere DublinRückkehrenden. Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin- Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.'

Er staat aldus volgens verwerende partij, niet op voorhand vast dat verzoekende partij als alleenstaande man geen aanspraak kan maken op opvang. Er staat met andere woorden niet vast dat verzoekende partij WEL aanspraak kan maken op opvang.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen:

'Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten, waarnaar wordt verwezen in het Nederlands, blijkt dat er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in moeilijke omstandigheden terecht komen, zonder opvang. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij, in het licht van de informatie die nog overblijft gelet op het hetgeen gesteld werd onder punt 2.3.2.4.1., deze verklaringen niet zonder meer ken afdoen om er vervolgens van uit te gaan dat verzoeker de door de wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. In de geschetste omstandigheden komt het prima facie aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken.

Mede gelet op de onderdelen van de bestreden beslissing die wegens het hanteren Van een niet-officiële taal van België niet in aanmerking worden genomen, ken in casu, gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, er niet zonder meer van worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.'

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar enkele recente UDN-arresten van de CCE dd. 28 april 2015 (CCE nr. 144 367 en CCE nr. 144 400) waarin de Dublin-beslissing geschorst werd, aangezien er onvoldoende garanties waren op opvang. Deze beslissingen zijn dan ook integraal van toepassing op verzoekende partij.

Nog recentere arresten van uw Raad argumenteerden terecht als volgt:

- RvV-arrest nr. 148 253 dd. 22 juni 2015:

- Arrêt CCE n° 153 160 dd. 23 september 2015 (zaak 170 815 / III):

- Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 september 2015 (zaak 178 187 / III):

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verzoekende partij kan zich dus moeilijk inbeelden dat de garantie die er op 29 september 2015 (Arrêt CCE n° 153 580) niet was er thans wel zou zijn.

Bovendien lijkt de transfer van verzoekende partij naar Italië ook haaks te staan op het spreidingsplan dat thans in de EU werd overeengekomen. (stuk 5) Enerzijds aanvaardt men dat er vluchtelingen van uit Italië moeten worden geherlocaliseerd in de EU met het oog op een faire spreiding, anderzijds zou verzoekende partij dan weer naar Italië worden teruggestuurd.

19

Verzoekende partij meent dat ook zij geen garantie heeft op opvang, hetgeen eveneens een schending van artikel 3 EVRM constitueert.

II.1.7. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Italië.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar 'a reflections on reading Tarakhel: Is 'How Bad is Bad Enough' Good Enough? (Cf. Stuk 2)

Hierin wordt het volgende gesteld:

"The ECtHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment, places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in MSS). In other instances, Article 3 ECI-IR applies, and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and get suitable individualised guarantees if problems are identified. In that way, Tarakhel significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that 'the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination', as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in Puid. for instance.

The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State's duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of Tarakhel, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants' individual circumstances — such as their family unity

- was enough.

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid

exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children.”

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

II.1.8. Het AIDA-rapport dd. januari 2015 (zie administratief dossier verwerende partij) maakt ook gewag van sancties voor ‘Dubliners’ – p. 30-31, 54 en 59

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (Tarakhel v. Switzerland). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment.⁷⁶”

EN

“For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its “Dubliners Project reports”, Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁷⁷ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again.

However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁷⁸ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners.

These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior.

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.”

EN

“With regards to Dublin returnees in the last years, temporary reception systems have been established to host persons transferred to Italy on the basis of the Dublin Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

These temporary reception structures have been set up thanks to targeted projects financed by the Italian Ministry of Interior through the European Refugee Fund. These EU projects started in 2012²⁰² and they are not usually automatically prolonged. Each year a new call for proposals is launched for a further period of one year or more.

At the present 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees. CIR used to run an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places.

The places available are still not sufficient to accommodate all migrants and asylum seekers, therefore CARA or CPSA are often overcrowded.”

Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang.

II.1.9. Meer bepaald wat betreft de specifieke opvang georganiseerd voor Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij wenst te verwijzen naar het AIDA-rapport². Op p. 54-55 staat duidelijk te lezen: "The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is - in most of the cases - too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari.¹⁸³ They can

2 http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30th June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places."

Ten eerste lijken 443 plaatsen zwaar onvoldoende, gezien het aantal personen dat naar Italië terugkeert. De meest recente gegevens die kunnen teruggevonden worden, dateren al van 2012. Maar Italië kreeg toen 12 358 aanvragen tot over/terugname. En in hetzelfde jaar transfereerde Zwitserland alleen al 2 981 personen naar Italië; Duitsland 562 personen en Zweden 350 personen³.

Met alle personen die thans aankomen via boot (http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=51113#.Vdc_D7fosdV; <https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centers> & <http://www.mediciperidiritiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>), lijkt het onmogelijk dat de situatie veel veranderd is sinds 2012.

Ofwel blijven de personen daar en zullen de centra snel volzet zijn. Ofwel moeten de betrokkenen deze centrum na bepaalde tijd verlaten. Deze tweede optie blijkt ook duidelijk uit deze paragraaf van het AIDA-rapport: personen mogen enkel blijven tot hun "juridical situation is defined" en er niets wordt gezegd waar de asielzoekers daarna naartoe moeten. De opvang van verzoekende partij – als die er al zal zijn, want in het verleden was dit niet het geval - zal met andere woorden maar tijdelijk zijn.

II.1.10. Nochtans wordt het probleem van overbevolking en het probleem van opvang wel degelijk aangekaart door de media en het UNHCR. Het UNHCR wordt door verwerende partij immers aanzien als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit. Het artikel van het UNHCR dd. 6 mei 2015 - Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea (<http://www.unhcr.org/554a075a6.html>) (Cfr. administratief dossier) waarnaar verwerende partij ook verwijst, stelt letterlijk dat de condities in de opvangcentra variëren en alle centra volzet zijn. Er heerst een gebrek aan financiële middelen en personeel. Verwerende partij stelt dat dit niet wil zeggen dat Italië de massale toestroom van vluchtelingen niet zou aankunnen. Italië zou volgens verwerende partij nog steeds voldoen aan haar verplichtingen tot opvang door de asielzoekers te verplaatsen naar het vasteland. Echter volgens het UNHCR zal er een blijvende stroom aan vluchtelingen komen.

Het UNHCR uit immers haar bezorgdheid over de bestaande opvangcapaciteiten aangezien de vluchtelingen in grote getale blijven toestromen via de Balkanlanden⁴ (Cf. Stuk 3: artikel UN News dd. 12

3 http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Dublin_statistics_on_countries_responsible_for_asylum_application

4 <http://www.refworld.org/country,,,ITA,,558013c6408,0.html>

juni 2015 - Western Balkans experiencing surge in migrant, refugee crossings, warns UN agency). Ook Italië blijft hier niet van gespaard. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, namelijk 54 000.

Ook al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland, kan verwerende partij onmogelijk volhouden dat er voor verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang.

Verwerende partij stelt bovendien dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werden, maar dat dit slechts tijdelijk zou zijn. Verzoekende partij zou niet kunnen aantonen dat zij geen recht zou hebben op dit Fonds, noch kan verwerende partij aantonen dat

verzoekende partij wel effectief zou kunnen genieten van dit fonds. Zeker gezien het heersend te kort aan financiële middelen en het gebrek aan opvangplaats. Verzoekende partij heeft geen garantie op opvang.

Het is immers duidelijk dat Italië de toevlucht aan vluchtelingen niet langer kan bolwerken. Zo dreigt de premier van Italië om de vluchtelingen tijdelijke reispapieren te geven en ze zo verder door te laten in Europa. Ook willen zij de havens sluiten (Cf. Stuk 4: artikel NOS dd. 15 juni 2015 – Premier Italië dreigt met doorlaten vluchtelingen en sluiting havens⁵).

Ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, heeft erkend dat Italië de toevlucht aan asielzoekers onmogelijk alleen kan opvangen en dat Italië de hulp van de andere EU-landen moet aanvaarden (Cf. Stuk 6: artikel6 dd. 7 mei 2015).

Thans werd er dan wel een spreidingsplan overeengekomen, doch de situatie in Italië is er hierdoor niet onmiddellijk op verbeterd. Integendeel.

Hoewel er niet veel recente publicaties van internationale organisaties over Italië zijn, kan er in artikels in de pers toch meer en meer gelezen worden dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Italië onthaald worden steeds moeilijker worden.

Cf. “How to Fix Italy’s Migrant Reception Centers” (stuk 9):

“While carrying out its activities, the MEDU team—made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator—observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity

5 <http://nos.nl/artikel/2041598-premier-italie-dreigt-met-doorlaten-vluchtelingen-en-sluiting-havens.html>

6 <http://www.theofrancken.be/citaten/itali%C3%AB-kan-dit-niet-alleen-maar-het-moet-ons-laten-helpen> of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA’s size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who make up a large portion of the CARA’s population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs.”

Cf. “CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity” (doctors for human rights – Italy) (stuk 10):

“Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project “ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa.” While carrying out its activities, the MEDU team – made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator – has observed many significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission.”

II.1.11. De bestreden beslissing motiveert evenmin omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Nochtans is dit manifest in strijd met de UNHCR guidelines. Cf. UNHCR’s Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union, stuk 7, p. 7-8

<http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

25

- Ook het fameuze AIDA-rapport, waar verwerende partij graag naar verwijst, vermeldt het volgende met betrekking tot de bijstand van een advocaat in het algemeen (p. 24):

Opnieuw trekt verwerende partij dus de verkeerde conclusies en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en, maar bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij heeft geen mogelijkheid gehad om bijstand van een advocaat te verkrijgen in Italië.

II.1.12. Ook doet verwerende partij nogal laconiek over de fax die haar raadsman op 22 juni 2015 tot haar richtte.

In deze fax werd nogmaals benadrukt dat verzoekende partij in Italië 7 maanden op straat had geleefd. Bijgevolg drukte zij de (toch moeilijk hypothetisch te noemen) vrees uit dat Italië niet in staat zou zijn om staat is om haar asielaanvraag te onderzoeken en dat zij daar verstoken zal blijven van alle adequate hulp.

Het is dan ook een raadsel waarom de bestreden beslissing het volgende stelt:

Verzoekende partij heeft wel degelijk duidelijk gemaakt dat zij vreesde op een behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM in het geval zij naar Italië zou worden teruggestuurd. Meer nog: ze maakte verwerende partij duidelijk een dergelijke onmenselijke behandeling reeds te hebben meegemaakt!!

Bovendien doet volgende passage in de bestreden beslissing tevens de wenkbrauwen fronsen:

Verzoekende partij legde nochtans reeds uit (o.m. in de fax van haar raadsman) dat zij, na afname van haar vingerafdrukken in Italië dd. 10/11/2014, simpelweg op straat werd gezet!!

Op 03/05/2015 kwam zij finaal aan in België, na 7 maanden in Italië op straat te hebben geleefd. De veronderstelling van verwerende partij, alsof dit een vrijwillige keuze zou zijn geweest, is compleet wereldvreemd en misplaatst. Niemand kiest er vrijwillig voor om op straat te leven wanneer er opvang voorhanden is.

Integendeel, ook uit het tijdsverloop (tussen de vingerafdrukken in Italië en de aankomst in België) kan éénieder van goede wil reeds afleiden dat verzoekende partij effectief 7 maanden aan haar lot werd overgelaten.

Verwerende partij concludeert hieruit dat dit een vrijwillige keuze was. Het komt thans aan uw Raad toe om te oordelen of dit een logische gevolgtrekking is.

In elk geval kreeg verzoekende partij bij haar aankomst in België –hoewel het inderdaad effectief haar bedoeling was om, éénmaal Italië ontvlucht, naar het V-K door te reizen- onmiddellijk een opvangplaats en heeft zij alle pogingen om naar het V-K verder te reizen onmiddellijk gestaakt.

Meer zelfs: onderhavige procedure in UDN wordt thans gevoerd omdat verzoekende partij er alle vertrouwen in heeft dat haar asielprocedure in België op een degelijke wijze zal worden gevoerd.

Bovendien rust deze overdracht op een tacit agreement. Italië nam in deze (zoals meestal eigenlijk) dus zelfs niet de moeite om België te antwoorden!!

In dat geval voorziet de Dublin III-verordening, artikel 25.2 het volgende:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Nochtans blijkt uit het AIDA-rapport van januari 2015 dat dit absoluut niet verzekerd is en nog minder in het geval men een teruggestuurde ‘Dubliner’ is (cf. II.1.8.). Uw Raad bevestigde dit laatste reeds expliciet in de arresten dd. 22 juni 2015 nr. 148 253 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

II.1.13. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

“Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)” Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Italië.

II.1.14. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie

terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.1.15. Verwerende partij citeert vele rapporten, doch trekt niet de juiste conclusies.

Er mag in deze echter aan een aantal zaken niet worden voorbijgegaan:

- Verzoekende partij heeft haar problemen –beknopt zoals het Dublin-interview het vereist- uiteengezet. Verzoekende partij heeft spontaan toegegeven in Italië te zijn geweest, maar was daar verstoken van enige opvang en leefde 7 maanden op straat. Verwerende partij negeert simpelweg de asielaanvraag van verzoekende partij en stelt dat verzoekende partij geen gegronde problemen omtrent opvang kan aangeven omdat zij had nagelaten asiel aan te vragen. Verzoekende partij heeft nooit de mogelijkheid gekend asiel aan te vragen. Deze redenering houdt uiteraard geen steek.

- Italië is een probleemland. Ten bewijze hiervan de rapporten hierboven vermeld.

- Verwerende partij lijkt het volkomen normaal te vinden dat een Italiaanse asielzoeker slechts recht op bijstand van een advocaat heeft nadat een asielbeslissing werd genomen, terwijl dit in strijd is met de UNHCR guidelines. In die zin werden tevens de materiële motiveringsverplichting. Een asielzoeker moet immers informatie hebben over de Italiaanse asielprocedure en toegang hebben tot een advocaat (waardoor gratis bijstand vanaf het begin moet worden voorzien). Zij heeft nooit toegang gekregen tot een advocaat. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de onzekerheid die voortvloeit uit een gebrek aan adequate informatie omtrent de Italiaanse asielprocedure tevens een schending van artikel 3 EVRM kan vormen.

- Ook uit het recente AIDA-rapport blijkt duidelijk dat opvang absoluut niet verzekerd is en nog minder verzekerd is als men 'teruggebracht' wordt op basis van de Dublinverordening. Ook hier geeft de bestreden beslissing geen realistisch beeld weer. Dit laatste vormt overduidelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel in en constitueert opnieuw een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

3.2. Tijdens de terechtzitting merkt de Raad op dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen zodat verzoeker in beginsel geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep. Aan de raadsvrouw werd gevraagd of verzoeker nog een belang kan doen gelden, gelet op zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten op 26 oktober 2015. De raadsvrouw stelt ter terechtzitting dat verzoeker op gedwongen wijze werd overgedragen en stelt, met verwijzing naar de artikelen 29.3 en 30.2 van de Dublin III verordening, dat de Belgische autoriteiten kunnen overgaan tot een terugname indien zou blijken dat de beoordeling onterecht was.

3.3. De Dublin III Verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt: "Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."

Hieruit blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan opleveren.

3.4. In zijn verzoekschrift van 5 oktober 2015 tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, betoogde verzoeker dat hij bij een verwijdering naar Italië zou worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder uitte verzoeker zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Italië niet, laat staan op een menswaardige wijze, zou worden opgevangen gezien het tekort aan opvangplaatsen voor asielzoekers aldaar.

Het vermeende risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië en de te verwachten gevolgen van de geplande verwijdering naar Italië, werden door de Raad op het moment van de verwijdering onderzocht. Dit prospectief onderzoek werd gevoerd met alle waarborgen voorzien in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name zoals deze gelden wanneer

de Raad uitspraak dient te doen over een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker had aldus toegang tot een effectief rechtsmiddel dat een aandachtige, volledige en strikte controle mogelijk maakte van zijn situatie, conform artikel 13 EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015 en GwH 11 juni 2015, 89/2015).

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 154 028 van 7 oktober 2015 dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

3.5. In het huidige verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn vrees dat hij bij terugkeer naar Italië niet, laat staan op een menswaardige wijze, zal worden opgevangen omwille van het tekort aan opvangplaatsen voor asielzoekers aldaar. Het enige middel dat heden voorligt, bevat exact dezelfde inhoud als het enige middel dat werd uiteengezet in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 5 oktober 2015.

De Raad stelt vast dat de debatten beperkt zijn tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De raadsvrouw van verzoeker stelt ter terechtzitting te volharden in dit middel.

De Raad verwijst voor de bespreking van dit middel naar hetgeen werd geoordeeld op 7 oktober 2015 in arrest nr. 154 028. De verwerende partij merkt ter terechtzitting geheel terecht op dat in het thans voorliggende verzoekschrift de motieven van het arrest nr. 154 028 volledig onbesproken worden gelaten en op geen enkele wijze worden weerlegd.

De beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM zoals uiteengezet in het arrest nr. 154 028, wordt door de Raad in onderhavig beroep bijgetreden en overgenomen.

3.6. Deze beoordeling gaat als volgt:

De verzoeker laat gelden dat hij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal worden uitgewezen naar Italië, waar hij het risico loopt dat zijn asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld en dat hij als *“Dubliner”* nog minder kans zal maken om te worden opgevangen. Hij werpt op dat hij in Italië niet de mogelijkheid heeft gekregen om asiel aan te vragen en dat hij er zeven maanden op straat diende te overleven, waardoor hij *“wat medische problemen heeft”*. Hij wijst er op dat de Italiaanse instanties nooit hebben erkend verantwoordelijk te zijn voor zijn asielaanvraag, waardoor hij geen individuele garantie heeft dat hij in Italië adequate opvang zal krijgen. Hij wijst er ook op dat niet vaststaat dat hij als alleenstaande man aanspraak kan maken op opvang. Tevens meent hij dat zijn transfer naar Italië haaks lijkt te staan op het spreidingsplan dat thans in de Europese Unie werd overeengekomen. Voorts verwijst de verzoeker naar het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en meent hij dat deze zaak integraal van toepassing is op zijn situatie, ongeacht het feit of hij kinderen heeft of niet. Hij verwijst bovendien naar het AIDA-rapport van januari 2015 waarin gewag zou worden gemaakt van sancties voor *“Dubliners”* en waaruit zou blijken dat de opvangcentra snel volzet zullen zijn, dan wel dat de betrokkenen de centra na bepaalde tijd moeten verlaten. Ook het UNHCR zou op 6 mei 2015 de problemen van overbevolking en opvang hebben aangekaart. Hij meent dat de verwerende partij onmogelijk kan volhouden dat er voor hem voldoende garantie is op adequate opvang, *“(o)ok al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland”*. De door het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit is bovendien slechts tijdelijk. Tenslotte voert de verzoeker aan dat er voor asielzoekers in Italië problemen zijn om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).
RvV 178 609 - Pagina 13

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

In eerste instantie wordt nagegaan of de verzoeker, met zijn verwijzing naar algemene rapporten en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het door “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en de recente korte verslagen van ECRE, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries” van 30 april 2015. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld “*dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn*”.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt “*dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten*”. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, § 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest

Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog, zoals *infra* nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, § 114). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dan ook: *“Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren”*.

Uit deze grondige analyse blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, § 118).

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij in Italië niet de mogelijkheid heeft gekregen om asiel aan te vragen en dat hij er zeven maanden op straat diende te overleven. Uit het verslag van het gehoor van 9 juni 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel niet dat de verzoeker gewag heeft gemaakt van de omstandigheid dat hij in Italië niet de mogelijkheid heeft gekregen om asiel aan te vragen. Uit dit verslag blijkt dat de verzoeker, gevraagd naar *“specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen”*, het volgende meedeelde: *“De smokkelaar heeft mij in België achtergelaten en zij mij dat dit UK was. Het was mijn bedoeling om door te reizen naar UK”*. Op

de vraag of hij tijdens zijn verblijf in Italië problemen heeft gekend wat betreft opvang of behandeling, antwoordde de verzoeker: *“Nadat mijn vingerafdrukken werden genomen werd ik op straat. Ik heb nooit in een opvangcentrum gezeten. Ik heb geen problemen gekend wat betreft de behandeling door de Italiaanse autoriteiten”* en op de vraag naar de reden waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren, antwoordde hij: *“Omdat het in Italië moeilijk leven is gezien men er geen opvang krijgt. Ik heb ook medische zorg nodig”*. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoeker *“zelf (verklaarde) dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië”* en dat het *“de verantwoordelijkheid van betrokkene (is) om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. De verklaring van betrokkene dat hij niet in een opvangcentrum gezeten heeft en dat het leven in Italië moeilijk is gezien men er geen opvang krijgt, is gezien de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU95 en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden”*. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in Italië niet de mogelijkheid heeft gekregen om asiel aan te vragen.

De verzoeker laat verder gelden dat de Italiaanse instanties nooit hebben erkend verantwoordelijk te zijn voor zijn asielaanvraag, waardoor hij geen individuele garantie heeft dat hij in Italië adequate opvang zal krijgen. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat *“(d)e Italiaanse autoriteiten (...) tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld (zullen) worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging, waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie”*. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië, enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met zijn overname. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij geen garantie zou hebben dat de Italiaanse instanties gevolg zullen geven aan de in kennisstelling van zijn terugkomst. De verzoeker wijst er nog op dat niet vaststaat dat hij als alleenstaande man aanspraak kan maken op opvang, doch hij toont hiermee niet aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Bovendien vertoont het profiel van de verzoeker als alleenstaande man eerder gelijkenis met de jonge Syrische man in de zaak A.S tegen Zwitserland van 30 juni 2015, waar het EHRM oordeelde dat de Dublinoverdracht naar Italië van een jonge Syrische man met mentale problemen geen schending is van het EVRM, dan met het gezin met zes minderjarige kinderen in het arrest Tarakhel.

Waar de verzoeker doorheen het enig middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben.

De verzoeker werpt vervolgens op dat zijn transfer naar Italië haaks lijkt te staan op het spreidingsplan dat thans in de Europese Unie werd overeengekomen. Het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU niveau, betekent evenwel niet dat een tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 20145, afl. 248/80). De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze

maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder wordt in de genoemde Raadsbesluiten gelezen dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor de verzoeker die immers verklaarde enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen, zonder een asielaanvraag in te dienen in Italië. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, namelijk dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee rekening heeft gehouden. Zo wordt geoordeeld dat *“blijkt (...) dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn”*, doch vervolgt de bestreden beslissing dat *“eveneens (blijkt) dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden”* en dat er *“niet gesteld (kan) worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het RvV EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren”*. De gegevens uit het artikel van het UNHCR van 6 mei 2015 waarnaar de verzoeker verwijst, doen hieraan geen afbreuk.

In zoverre de verzoeker stelt dat de verwerende partij onmogelijk kan volhouden dat er voor hem voldoende garantie is op adequate opvang, *“(o)k al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland”*, weerlegt hij geenszins wat hierover in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk *“(d)at de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland”* en dat *“(h)et UNHCR (...) in hun bericht op geen een enkel moment (stelt) dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten”*. De verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Voor zover de verzoeker er op wijst dat de door het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit slechts tijdelijk zou zijn en dat de verwerende partij niet kan aantonen dat hij effectief zal kunnen genieten van de hulp van dit Fonds, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er op wees dat *“(h)et loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben (...) geenszins (impliceert) dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003”*. De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

De verzoeker laat tenslotte nog gelden dat er voor asielzoekers in Italië problemen zijn om zich te laten bijstaan door een advocaat. Het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen, sluit evenwel niet uit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar deze kosteloze bijstand is niet altijd mogelijk en soms moeilijk. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoeker toont verder geenszins aan dat hij geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. De verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat een overdracht aan Italië in het kader van de Dublin III-verordening een risico inhoudt dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.7. Het feitelijk gegeven dat verzoeker op 26 oktober 2015 werd gerepatriëerd naar Italië, met name naar Milaan, wordt ter terechtzitting niet betwist.

In het licht van de verwijdering naar Italië, wordt de raadsvrouw van verzoekster tijdens de terechtzitting in de mogelijkheid gesteld om nieuwe gegevens naar voren te brengen. Zulke informatie kan immers de gegrondheid van de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM bevestigen of weerleggen (zie in deze zin EHRM 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas v. Zweden, par. 76).

De ingeroepen schending van artikel 3 EVRM dient voldoende concreet en aantoonbaar te zijn (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). In het licht van de verwijdering naar Italië en de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM, kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw dat zij geen concrete informatie kan meedelen over de actuele persoonlijke situatie van verzoeker in Italië.

Hoewel verzoeker bijna twee maanden voor de terechtzitting werd gerepatriëerd naar Italië en overgedragen aan de Italiaanse overheden, kan de raadsvrouw niet de minste informatie verstrekken over de situatie van verzoeker, in het bijzonder of verzoeker al dan niet toegang heeft tot de Italiaanse asielprocedure en een kwalitatieve opvangstructuur.

Er worden heden dan ook geen elementen aangereikt die erop wijzen dat de vrees om bij terugkeer naar Italië te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM, zoals geuit door verzoeker, zich daadwerkelijk heeft gerealiseerd.

3.8. Gelet op wat hierboven wordt besproken, wordt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Aangezien artikel 4 van het Handvest overeenstemt met artikel 3 EVRM wordt een schending van deze bepaling evenmin aannemelijk gemaakt.

Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES